MARŞ

Edebiyat – Sanat – Fikir Fanzini

ŞUBAT-MART 2018

ÖN SÖZ

Merhaba, kim olduğumuzu, neler yapıp, neler yapmayacağımızı ya da yapamayacağımızı zaten biliyorsun. O yüzden o kısmı atlıyorum. Uzun zamandır yoktuk. Dağıldık, öldük, dirildik. Bu defa az kişiyiz çünkü uzun bir aradan sonra tekrar bir araya gelmek zor oldu. Biraz da maddi sıkıntılar ve bunalımlar bizi bu duruma sürükledi. Neden uzun zamandır yokuz? Bu sorunun cevabını inanın biz de bilmiyoruz. Güzel giden her şeyi elimizin tersi ile itmeyi severiz. (Ben ve içimdeki insanlar, burada Marslılardan bahsetmiyorum.) Aslında bizi bu hale okuyucu da sürükledi. Ben yaşadığım bu saçma şehirde bir şeyler yapmaya çalışırken insanlar hala aptalca işler peşinde koştuğu içindi öfkemiz. Biz bu şehri değiştirmeye çalışırken, bu şehirde dergi, fanzin kitap çıkartmaya çalışırken onlar bunlardan bihaber yaşıyorlar işte tüm mesele bu ve biz **DÜNYALILARDAN TİKSİNİYORUZ…**

Sinirlendim yine geç karşı sayfaya ve okumaya başla adamım…

Not: Fazla özen göstermedik bu sayının görsellerine ve düzenine. Sadece yazılara özen gösterdik maksat zaten okumak değil mi?

HAZIRLAYAN: Adem Ölmez

SELAM DÜNYALI BİZ DOST DEĞİLİZ…

Marsfanzin.editor@gmail.com

Ben kendimi kaybettim ve hiçbir cümle bunun tasviri olamıyor.

HZ. SEMA

BİR VATANDAŞIN HATIRA ORMANI

Okulun, ilk yıllarındaki insanlarla iç içe, sosyal bir yaşantım olması gerektiğini düşündüğüm zamanlarda ki çocukluk ya da ilk gençlik yıllarımdan biraz daha uzaklardayım şimdilerde. Bunun sebebinin; dosta, aşka, kardeşliğe inancımın kalmaması olabilir. Aptal bir adam olduğumu fark eden herkes beni yavaş yavaş terk ederken, geriye bende büyük bir boşluk ve inançsızlık bıraktılar. Dört yıldır birinci sınıfta olmamın da sebeplerinden biri budur. Okulun delisi ilan edilmem kısa sürmemişti. Beni görmezden gelen insanlar yeni gelen gençlere, benim hakkımda ki şehir efsanelerini anlatıp, onların gözlerini korkutup, benden uzak durmalarının onlar açısından yararlı olacağını beyinlerine kazıyorlardı. Okulun kadrolu öğrencisi olmak beni en çok tatmin eden hazlarım arasındadır. Hocalarla artık arkadaş olmak, onlardan biriymişim gibi davranmamı sağlıyordu. Onların, sırlarını bilmek, sıradan öğrencilerden önde olup, iş hayatında geride kalmamın sebebidir. Dostlarımın son vakitlerini geçirdiği bu okulda ben bu sürekli gülümseyen kıza âşık oldum. Ona olan aşkımı bir türlü yüzüne söyleyemediğim için, başka erkeklerin sevgilisi olmaya başladı. Kısa sürede de okulun en gözde kızı oldu. Onu, yaşayarak anlatmak isterdim. Üçüncü şahıs olmak gururuma ters düştüğü için uzaktan izleyip onun hakkında yazılar yazmanın yanlış bir davranış olmadığını düşündüm. Hal böyle olunca daha çok yalnız kalmam gerektiğini düşündüm. Yaşıtlarım, finallere hazırlanırken ben öykü yazmaya devam ettim. Hayatı hep zamansız yaşadım. İlk sekiz yaşımda sigara içtim. On dört yaşımdayken kızlarla çıkıp, on beşimde bar, kafe, disko kapattırdım. Arkadaşlarım ise on yedisinde flörte başlamış, bense o yaşlarda çoktan aşk acısından şehri terk etmeye karar vermiştim.

İlk aşkım; köyün resim öğretmeni olmuştu. Ben daha okula gitmiyordum. Babamın manevi kızı, annemin arkadaşı idi. Saçlarının kokusunu içime çekerdim. O yakıştırdığı için kırmızı boğazlı kazağımı üzerimden hiç çıkartmamıştım. Yazları bile o kazağımı giyerdim. Annem, yazları o kazağı saklamak zorunda kalırdı. Yazık kadının başına bela olmuştum.

O güzel resim öğretmeni; beni, kardeşi gibi severdi. İlk sinemaya onunla gittim. İlk çıktığım kadın olma özelliğini taşıyan bu kadın, uzaklar da başka bir adamla evli. Üstelik hamile. Küçükken o hep aynı yaşta kalacak, bense ona

yetişip, onunla evleneceğimi düşünürdüm. Kocası benden yakışıklı diyemem; ama benden çok daha zengin ve iyi bir adam. Bir de aynı yaştalar. Bana doğum günümde verdiği, fotoğrafını hala cüzdanım da saklıyorum. 16 Eylül 2002'de. Üzerinden on iki yıl geçmiş ve daha kaç on iki yıl geçecek bilmiyorum. Ahlaki açıdan ona olan hislerimi hep gizledim. Doğrusu da bu olmalıydı. Hayalimde ki kadın hep ona benzemiştir.

Hayatıma giren herkese bir öykü yazmayı borç bildim. Günlerimi saatlerce roman okuyarak geçirdim. Bu yaşıma kadar yüzlerce roman okuyup, binlerce film izledim. Sanata duyduğum ilgi arttıkça, paraya olan nefretim daha da çekilmez bir hal almaya başladı. Hayatı parasız da idare edebileceğimi düşündüğüm yıllarda bir kitap hazırladım. Öykülerimi, herkesin okuyacağını hayal ederken; yayınevleri parasız bu işlerin olmadığını, olamayacağını söyleyip beni geri çevirdiler. Yazdıklarım uzun bir süre beklemek zorunda kaldı. İlk kitabımı yazdığım da çok gençtim. İnsanların beni tanıması çok zor oldu. Yakın çevrem bile yazdıklarıma vakit ayırmıyordu. Herkes çok meşguldü. Çok az kadın yazdıklarıma ilgi duydu. Zamanla onlarda, meşgul olmaya başladılar. Öğretmenlerim; nasıl bir birey yetiştirdiklerini merak ettikleri için okudular yazdıklarımı. Utandıkları için beni okuyanlar da oldu. Çünkü onlara kitabımı bedava vermiştim. Herkes gibi normal bir yaşantı seçmiş olsaydım eğer çok daha umursamaz, sıradan ama mutlu bir hayatım olurdu. Kitabevleri; ben ve benim gibi genç yazarların kitaplarını, en alt raflara ya da depolarına koydukları için tanınamadık. Yıllardır, belli yazarların rafları hiç değişmedi.

Herkese kırgın ve kızgın olmamın sebeplerini saysam bitmez. Kırgınlıklarımı hep içimde sakladım. En ağır olanlarını yazıp kendimi rahatlatmayı öğrendim. Kimseyi kırmak istemediğimden çok ezildim yıllarca. Sonra tek başıma yaşamaya karar verdim. Tek bir kadını sevecektim ama uzaktan. Başka dosta, arkadaşa gerek yoktu. Dosta inancımı kaybetmeme sebep olan olay, en yakın arkadaşımın iki gün önce tanışıp, evimize aldığı kızın, bana ani bir çıkışla salak demesi ile dostumun bu saygısızlık karşısında tepkisiz kalması oldu. Yıllarını beraber geçirdiğin arkadaşın iki günlük kızı o masadan kaldırıp kovamıyor. Dostuma saygısızlık yapan, bana yapmıştır diyemiyor. Böle dostu, at çöpe gitsin.

Aşka olan inancımı yıllar önce kaybetmiştim. Kızılay yakınların da, tüm gençlerin buluşmak için seçtiği köşe başında ki zengin işi bardan çıkan bir kıza, otobüse yetişebilmek için koşarken, duramadım ve çarptım. Elinde ki kitapları yere saçılmıştı. Yere eğilip hepsini topladım. ‘’özür dilerim kardeşim.’’ dedim. Kız bana sert bir bakış attı ve ‘’terbiyesiz’’ dedi. O zaman anladım ki filmler, insanları çok etkiliyor. Ben ona sapıkça yaklaştığımı düşünmemesi için kardeşim kelimesi ile hitap ederken o benim ona âşık olacağımı falan zannediyordu sanırım.

Arkadaşımın bana attığı kazıktan dolayı, Batıkent’e taşındım. Dayım ve kuzenim evlerinin kapılarını ardına kadar açtılar. Babam, tam bu yıllar da Almanya’ya işçi olarak gitmişti. Batıkent’e alışmak benim için tam bir; ‘’köyden indim şehre’’ kıvamında oldu. Metro da oturmak hiç nasip olmadı. İnsanların yüzlerine bakıp evlerinde neler yaşadıklarını hayal ederken, camdan bir kızın yansımasını gördüm. O da benim yansımama bakıyordu. Cam da göz göze geldik. Sonra sebebini bilemediğim bir neden den dolayı, önceki durakta indim ve bir sonraki metroya binip evime gittim. Ondan kaçmıştım. Uzun bir zamandan sonra birinin bana bakmasına dayanamadım. Kaçmaktan başka bir seçenek bulamadım o an. Hayat beni nelere sürüklüyor bilmiyorum. Ama küçük tahminlerim var. Hayatta en zevkli işte kaçmak. Kaçıp uzaklara, yalnızlıklara sığınmak. Yazmak fikri, işte bu zamanlarım da ilk gençlik yıllarımda beni ele geçirmeye başlamıştı. Babama bir mektup yazdım:

‘’ Sevgili baba;

Sana bu zamana kadar hiç ama hiç babam ya da babacığım demedim. Sen sevmezsin sahiplenmeyi ya da sahip çıkmayı, bana mükemmel bir baba oldun. Sevgini her Türk babası gibi gizledin benden. Annem, baban seni seviyor ama söyleyemiyor, derdi. Beni hiçbir şeye muhtaç etmedin, beni kimseye muhtaç bırakmadın. Bana hep arkadaş oldun. Kendine bir alırken bana iki aldın. Sevgiyi içinde yaşamayı öğrettin bana. Saçlarımı okşamasan da bilirdim beni sevdiğini. Ablama çok daha düşkünsün sanırdım seni. Şimdi anlıyorum ki benim ülkemde erkekler başlarının çaresine bakabilirler, kızlarsa hep babalarına muhtaçtır. İlk aşkları babalarıdır. Ben aşka ve aşk adına yapılan hiçbir icraata inanmam

bilirsin. Sağlığım iyi. Sen nasılsın. Mektubumu okuduktan sonra bana yaz. Seni seviyorum. İyi ki varsın ve hep olmalısın.

Saygılarımla...''

Mektubuma cevap alamadım. Haftalar geçti, hep babamdan mektup bekledim. Altı ay sonra babama tekrar mektup yazdım. Bu mektup ona yazdığım son satırlar olacaktı. Hatta ondan bahsettiğim son an...

'' Baba;

Seni sevmiyorum. Artık vazgeçtim kimseyi sevmeyeceğim. Nerede, ne yapıyorsan yapmaya devam et. Ben artık sensiz devam ediyorum yoluma. Her şeye rağmen kalbimde en büyük yere sahipsin ve tek kahramanım sensin. Senden son isteğim, öldüğünde bana biraz miras bırak. Seni sadece hatıralarla tanımak istemiyorum. Eğer öldüysen bu sözlerim için senden özür dilerim. Sana bundan sonra mektup yazmayacağım. Senden bahsetmeyeceğim. Hayatımı dostsuz da sürdürebilirim. Bana çok okuduğum için kızıyordun, bilmem hatırlıyor musun? Sana inat daha çok okuyorum. Sana inat çok daha fazla yazıyorum. Madem artık ben senin için yokum sende benim için bu gün bittin. Sana olan sevgilerimi geri alıyorum. Senden beklediğim sevgiyi bana hiç vermediğin için teşekkür ederim. Hayatı senin dediğin gibi; sevgisiz ama saygıyla yaşayacağım. Kendine iyi bak....

Nefretlerimle...''

Hayatın bu kadar hızlı ilerlediğini küçük sıska bir çocukken anlamamıştım. Gülmeyi güldürmeyi hep sevmişimdir. Yakın arkadaşımın sevgilisinin kuzenine de bu komik şakaları yaparken âşık olmuştum. Bunu hiç kimse bilmedi. Ben bile kendimden sakladım bunu. Bana emanet edilen kişiye âşık olmak uygunsuz bir durum. Zaten aşka inancımı yitirdim. Okula ara verip geri döndüğüm de küs olduğum bir arkadaşıma mesaj attım. Onu özlemiştim. Onu seviyordum ama parmağında başka erkeğin ismi yazılıydı. Arkadaş çevremde onu iyi kız olarak nitelendirmediği için, Cemre'yi sevmeye karar vermiştim ki, o da önceden Orkun'u seviyormuş. Buda bana yakışmazdı o yüzden belli bir süre Hülya ile

takıldık. Cinsellik hayatımın ilk sıraların da yer alırken son sıralara gerileyecekti. İnsanın devamlılığı için cinsellik şarttı tabiki; fakat yeni gençlik yanlış anlamıştı bunu. Cinselliği, nefes almak kadar şart bir olaya çevirmeleri, beni bile çok üzmüştü. Bu tarz alışkanlıklardan kurtulabilmek için kızlardan uzaklaştım. Kendim den utanmak istemiyordum.

Televizyonda Orhan Pamuk söyleşine denk geldim. Son derece mutlu olmuştum. Keyifle onu izledim. Hayatımda ki bütün Orhan'lar benim için kahramandı ya da üstat. Söyleşi bitince kanalları gezmeye başladım. Yakışıklı ve güzellerin dizisine denk geldim. Bol aksiyonlu, zengin ama baba parası ve cinselliğin doruk yaptığı ucube bir dizi. Toplumu zedeleyen pisliklere okkalı bir küfür savurdum. Kanalı değiştirdim. Çocuklar Duyması'na denk geldim. Biraz izleyince fark ettim, Türk aile yapısı ile uzaktan yakından alakası olmayan bir dizi. En basiti biz Türkler ayakkabı ile eve girmeyiz.

Gece eski sevgilim aradı. Beni çok özlemiş. Bırak bu roman, öykü işlerini de Tunalı'ya gel dedi. Gitmedim. O bana geldi. Deliler gibi seviştik. Yatakta, çırılçıplak yatarken ona döndüm. Yeşil gözlerine uzun uzun baktım.

''Özlemek dediğin bu muydu?'' dedim.

''Sana âşık değilim ama seni istiyorum.'' dedi.

''Bakire olmamak nasıl bir duygu. Ben bakir bir erkek olmak ve namusumla evlenmek isterdim. Çok günahkârım. Ölmekten çok korkuyorum.''

''Ben, sana katılmıyorum. Özgür bir kızım...''

Özgür değil salak bir kızsın. Güzelsin, bende bir erkeğim ve kendim den utanıyorum. Nereden nereye geldik. Utanmasam ağlayacağım. Eskiden kızlar bu durumlarda ağlarlardı. Şimdi erkekler daha korkak olmuş. Bütün suç erkeklerin. Biz bütün kızlarla yatmak istedik. Hepsini cinsellik denen duygudan dolayı sevdik. Şimdi çoğu kızla yatabilirken bundan kaçar olduk. Biz erkekler ne berbat yaratıklarız. Bir kızla yatmak bu kadar önemli bir olay olmamalı. Erkekler kendi aralarında bu mahrem olayı yarışır oldular. Evlenirken de bakire kız arar oldular. Yazık bize yazık hepimize. Kardeşlerimize boktan bir dünya bırakıyoruz yazık bize.

‘’Ne düşünüyorsun.’’ Sesiyle irkildim. Bir an onu unutmuştum. Göğsümde ki kıllarla oynuyordu.

‘’Bir şey düşünmüyorum...’’ dedim.

‘’Seni seviyorum galiba...’’ dedi. Uzun bir sessizlik oldu. Sevgi bu değil dedim içimden.

‘’Hadi sende bana beni sevdiğini söyle, hatta âşıksın bana gözlerine bakınca anlıyorum bunu...’’ dedi. Ona cevap vermeyecektim ama ağzımdan saçma cümleler dökülü verdi.

‘’Ben bir Murat Menteş değilim ki sana olan aşkımı üç yüz kilometre hızla giden bir romana çevireyim, ya da Orhan Pamuk değilim ki aşkımızı masum bir müzeye dönüştüreyim. Hem bizimkisi aşk bile değil...’’

Ayağa kalktı. Giyinmeye başladı. Onu izledim. Çok sinirlenmişti. Giyinirken küfürler ediyordu.

‘’Bana orospu muamelesi yapamazsın. Sevmediğim erkeklerle yatmam, sende beni seviyorsun bunu kabullenemiyorsun...’’

‘’Bak kızım sen aradın beni. Ben seni arayıp zorla hiçbir şey yaptırmadım. Vicdanını hafifletmek için bahane uydurma. Ben kimseyi sevmem. Sana saygım sonsuz gitmek istiyorsan da ben bırakırım seni. Bu saatte tek çıkma...’’ dedim.

Uzun uzun baktı bana ve sonra ağladı. Yanıma yattı ağlamaya devam etti bende dayanamadım ağladım. İkimizde ağladık ve sonra uyuduk...

Hayatımı başa sarabilseydim. O zaman camiden hiç çıkmazdım. Hep annemin yemeklerini yerdim. Babamın sözlerini harfiyen uygulardım. Her şeyi bırakıp tertemiz bir hayata devam etmek istiyorum. Öyle güçlü bir tövbe etmeliyim ki bir daha hiç yanlışa düşmemeliyim. Yanlış nedir? Doğru olmayan her şey. Peki, doğru nedir?

Altı mayısta sabah ezanını duydum. İçime işleyen sesi takip ettim. Her şeyi işte bu tarihte terk ettim. Sabah namazını kıldım. Pişmanlığım çok, tövbelerim azdı. Gerçek hayata ilk adımımı atmış oldum.

Bugün anneler günü. Anneme hediye almadım. Hayatım boyunca ona hiç hediye almadım. Ama sevgililer gününde elin orospularına çok hediye aldım. Hele bir tanesine almadığım hediye kalmadı. Kendimden iğreniyorum. Öyle bir duygu seline kapıldım ki; mutluluğum çöle, hüznüm bozkıra döndü. Bu durum beni âşık olduğum o sevimli kızı görme isteğine itekledi, kendime tekrar kızdım. Annemi görmem gerekiyordu. İçimde bir burukluk var. Dışarı çıkacağım fakat açlıktan beynim sulandı. Ağır ağır saçmalamaktan başka bir işe yaramıyorum. Yazar olmak takıntısı bedenimi sarıyor. Sanki bütün yayınevleri kapılarını açmış beni bekliyor.

Sakarya'ya gidip biraz kafa dağıtmam gerek. Dönüşte güzel bir kitap alırım. Bir ekmek az yerim bir roman fazla okurum. Açlıktan artık yemeklerden nefret etmeye başladım. Bir dilim ekmek bile yesem kusasım geliyordu. Cüneyt Arkın'ın kitabını, kitapçıya girince hemen fark ettim. Güvenpark'ta bir banka oturdum ve sabaha kadar onu orada okudum. Yalnız uyuyacağımı bildiğim için eve gitmedim.

Uyandığımda, insanlar işe, okula gidiyorlardı. Onları izledim. Çaycı bir çocuk yanıma yaklaştı. Bana sormadan çayı doldurdu ve elime tutuşturdu. Sonra para bile istemeden sessizce parkta ilerledi. Yaşlı bir amca karşımda gazete okuyordu. Sonra ağlamaya başladı ve gazeteyi bırakıp gitti. Merak ettim gazeteyi aldım, haberde Soma'da maden kazasından bahsediyordu. Ekmek parası için ölenlerden, duygulandım. Allah mekânlarını cennet etsin. Ruhlarına Fatiha okudum.

Para kazanmam gerekiyordu. Bu yaşadıklarımı unutup, paramla kitap bastırmak istiyordum. Çocukluk arkadaşım Bedirhan'ı aradım. Beni Muğla'ya davet etti. Orda bana iş bulabileceğini hem de kısa sürede çok para kazanabileceğimizi söyledi. Muğla'ya gidecek param olmadığı için bi kamyoncu ayarladım. Muğla'ya kadar kamyonun arkasında yolculuk ettim. Yeni bir hayata başlama umudum beni içten içe sarmıştı. Bedirhan, beni görünce şaşırdı. Daha doğrusu bıyıklarımı görünce. Yanıma yaklaştı. Beni kucakladı sonra yüzüme bakarak: ''Türk zekâ kanununun bana verdiği yetkiye dayanarak seni geri zekâlı ilan ediyorum,'' dedi.

''Çok salaksın,'' dedim.

Beş gün yanında kaldım. Bu süre içerisinde pavyon da çalıştım. İşi daha fazla sürdüremeyince bıraktım. Muğla'da ki son günümde Ayşe'ye aşkımı ilan ettim ama o kariyer sahibi olmayı istediğini benim gibi sorumsuz biri ile beraber olamayacağını söyledi. Zengin ya da herkesçe kabul görmüş biri olsaymışım, kabul edermiş. Kırıkkale'ye bilet aldım. Annemin oturduğu evi ziyaret etmeye karar verdim. Yolculuk boyunca uyudum. Koltuk bana o kadar rahat gelmişti ki hiç uyanmak istemedim. Kırıkkale, çok gelişmiş. Sokakları tanıyamadım. Zorda olsa çocukluğumun geçtiği apartmanı buldum. Meltem apartmanından içeri girdim. İkinci katın zilini çaldım. Açan olmadı, biraz bekledim. Karşı dairenin zilini çaldım. Güzel bir kadın açtı kapıyı. Beni hemen tanıdı. Evin anahtarının onda olduğunu söyledi. Bana anahtarı verdi. Eve birlikte girdik. Sanki yüz yıl önce rüya görmüşüm şimdi onu hatırlıyormuşum gibi hissettim. Salonda babamın fotoğrafını görünce donup kaldım. Sessizliği güzel kadın bozdu.

''İyi misin?''

''Garip hissediyorum,'' dedim.

''Normaldir. Kaç yıl oldu onları kaybedeli,'' dedi.

''Anlamadım,'' dedim. Soru sorar bir tavırla. Kadının gözleri doldu.

''Aileni trafik kazasında kaybettin hatırlamıyor musun?'' dedi. Ona boş boş bakmaya devam ettim. Şaka yapar bir hali yoktu. Kafam karışmıştı.

''Seni dayın gelip, Ankara'ya götürdü. Uzaklaşman iyi olur diye düşündü. Ama durumunun böyle olduğunu bilmiyordum. Dayını aramamı ister misin?''

''Gerek yok. Biraz dinlenmeliyim,'' dedim.

''Gel bana geçelim. Karnın aç mı?'' dedi. Ona kafa salladım. Koluma girdi, karşı daireye götürdü beni. Yemek yedik, kahve ve sigara içtik. Bana bi kutu getirdi. Babamın özel eşyalarının içinde olduğunu belki saklamak isteyeceğimi söyledi. Kutunun içinde, 9 mm'lik Kırıkkale marka silah, üç tane mermi, Oltu tesbihi, küçük bir Kur'an-ı Kerim ve hemşirenin birine aşkını ilan ettiği öykü buldum. Kadın bana bakıp gülümsedi.

''Baban iyi bir yazarmış. Hikâyesini okudum,'' dedi. Benim haberim bile olmayan bir öyküyü benden önce okumuştu. Kadın dan biranda nefret ettim.

Biraz bu evde kalıp olan bitenleri hatırlamaya çalıştım. Silaha mermileri koyup belime sıkıştırdım. Dışarı çıktım. Çocukluğumun; sokaklarında gezmeye başladım. Bu sokaklarda, top oynadığımı, bisiklet sürdüğümü, ilk defa bu sokaklarda âşık olduğumu hatırladım. İlkokulu okuduğum okulun bahçesinde çocuklar basketbol oynuyorlardı. O zaman aklıma arkadaşım Yiğit geldi. Yazları sabaha kadar oturup, kimse uyanmadan sabahın ilk ekmeklerini fırından bizim gidip aldığımızı hatırladım. Hatta pandaların nesli tükendiği için çok pahalı olduklarını gece belgesel izlerken öğrenmiştik. İkimizin de en büyük hayali bir gün panda çalıp satmaktı. Belgeseli çeken adamın adı da Andreas. Gereksiz bir bilgiyi bile hatırladım.

Yiğitlere gittim. Dedesi beni hemen tanıdı. Maşallah daha ölmemişti. Yiğit'in evlendiğini, tatil için Almanya'ya babasının yanına gittiğini söyledi. Elini öpüp oradan uzaklaştım. Kendimi Yiğit gibi hissettiğim için babamı, Almanya'da sanmış olabilirdim. Kendi kendimin doktoru oldum. Hava kararmaya başladı. Gezmeye devam ettim. Yanıma bir araç yaklaştı. İçindeki kız camı açıp bana seslendi: ''Beyfendi, bakar mısınız?''

Ona doğru döndüm. Cevap vermeden ona bakmaya başladım.

''Yolda kaldık paramız yok, benzin almamız gerekiyor, acaba arabaya gelip parfümlerimizden satın almak ister misiniz?'' dedi.

''Teşekkür ederim ama param yok,'' dedim. Israr etmeye devam ettiler. Yolumu değiştirdim. Arabayla önümü kestiler. Sonra bir araba daha yanıma yaklaştı beni sıkıştırdılar.

''Bize yardımcı olursan canın yanmaz. Madem paran yok sat böbreğini bize,'' dedi ikinci arabadaki adam. O an aklıma belime sıkıştırdığım silah geldi. Çıkarttım. Ve ateş ettim. Ön koltukta oturan, ikinci arabadaki adamı kolundan vurdum.

''Yanlış adama çattınız. Ben polisim araçlarınızdan çıkın ve yere yatın,''dedim. Sözüme inanmış olmalılar ki, iki araçta son hızla uzaklaştılar. Eve koşar adım gittim. Kapıyı kilitleyip, çocukluk yatağımda bebekler gibi uyudum.

Sabah, kahvaltıya komşumu çağırdım. Ona bir teşekkür borçluydum. Evli olmasaydı ona âşık olabilirdim. Sigara yaktım. Onada uzattım içmedi. Babamın

öyküsünü okuyup saygısızlık yaptığını söyledim. Sadece güldü. Çekmeceden silahımı aldım. Ona doğrulttum. Araba farı görmüş, tavşan gibi dondu kaldı.

‘’Kişisel algılama lütfen; ama babamın sakladığı öyküsünü okuyup ona saygısızlık yaptın. Sadece benim okumamı istemişti,’’ dedim ve ateş ettim. Kadını kalbinden vurmuştum. Oturduğu sandalyeden yere düştü. Yatak odasına gittim. Annemle babamın, yıllarca paylaştıkları benden yaşlı yatağa uzandım. Silahı ağzıma aldım ve ailemin yanına gidebilmek için tetiği çektim...

Adem Ölmez

DOSTUM

Uzun eski geçmişimiz, yaşamımızı etkileyen türlü anılarımız. Uzağız ve kilometrelerce yalnızız biliyorum. Hala kelimelere duyarlı adamlarız, paramız yok ve mürekkebimiz rötarlı hayallerimize engel değil. Doğru söylüyorsun kül tablam yatay ve haznesi küçük değil. Git gide daha çok dağınıklaşıyorum ve domatesi hala seviyorum. Sana yazarken etimolojik hatalar beynime ambargo koymuyor, osuruk yarıştıracak kıvamdayız artık. Senin ve benim, babamın dediği gibi devletin paçasından tutma düşüncelerine güneş doğuyor gibi. Aklıma bugün sinema salonunda yere düşen mısırları toplarken geldin ironi değil pek gelmiyorsun aklıma. Evet, doğum gününü unuttum türlü yalanlar söyledim ama kendime bunu yazarak açıklıyorum çünkü utanıyorum. Ablalarımız kocalarının yanında mutlu ama buna şahit olmak kıskandırıyor bizi. Yanında her zaman edebî-i hayattan anlamayanlardan şikâyetler kusuyorsun karbonatlı çay içerek ve onlara benzemeye çalışıyorsun. Ama bunu bir kazanç olarak görüyorsun onları analiz edip kitaplarına yazmak istiyorsun bir bok olmak o karakterlerden inan bana. Paralarımı hayati zevkler için harcıyorum bira içiyorum, sigara parmaklarımın hep arasında, kadınların gözlerine dikkatli bakıyorum sevgisizim bu ara. Kendimizi pazarlıyoruz işte insanlara, şakalar, espriler, şakalarım tabiki mübağalar üzerine esprilerim taklit piyesinde. Çocukluğumuzun yaz terleri kurumak üzere küçük adam iyi geceler. Tabiki kelimelerimin hızını hala dinlediğim müzikler beliriyor şimdiki GREAT LAKE SWİMMERS-Changing Colors. Lise Edebiyat konularına düşmeyecek bir tema tabiki hasret (Kırıkkale değil) Ölçümüz: Dünyada hala saçma sapan bir şeylere ölen insanlara saygı. Nokta: Kaybediş.

Bedirhan Özdemir

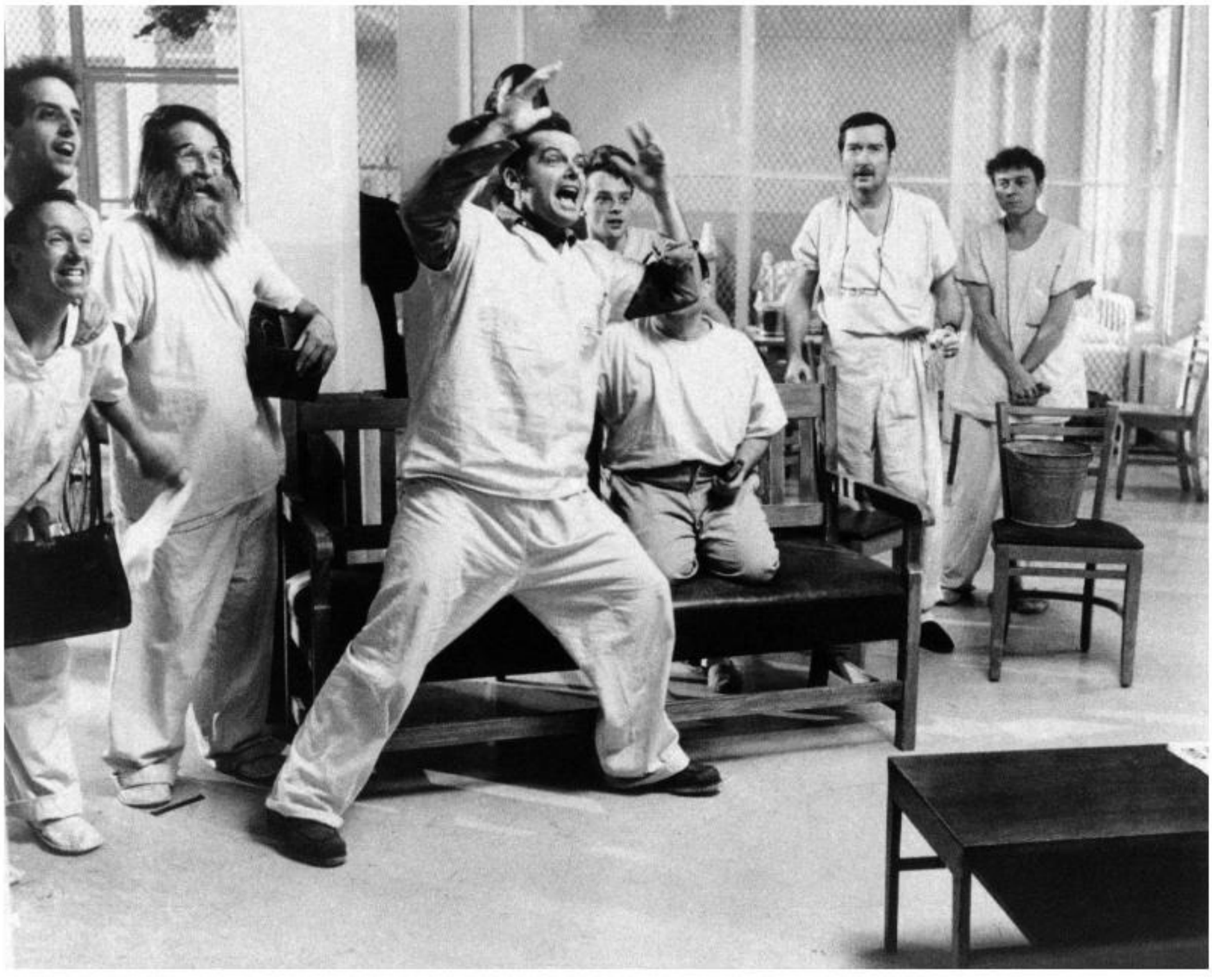

İnsanlar çok kötü. Dünya çok karanlık. İnsanların kalbi gecenin karanlığından daha da kara. Katran karası kalpleri var. Duyguları bile kara insanların, bıraktıkları hatıralar bile kara. İnsanlar kötü be...

Zehir zemberek cümleleri var onların, kararmış kalpleri, kan revan içinde bıraktıkları mağdurları var. İnsanlar kötü...

HZ. SEMA

UCUZ

ŞARAP

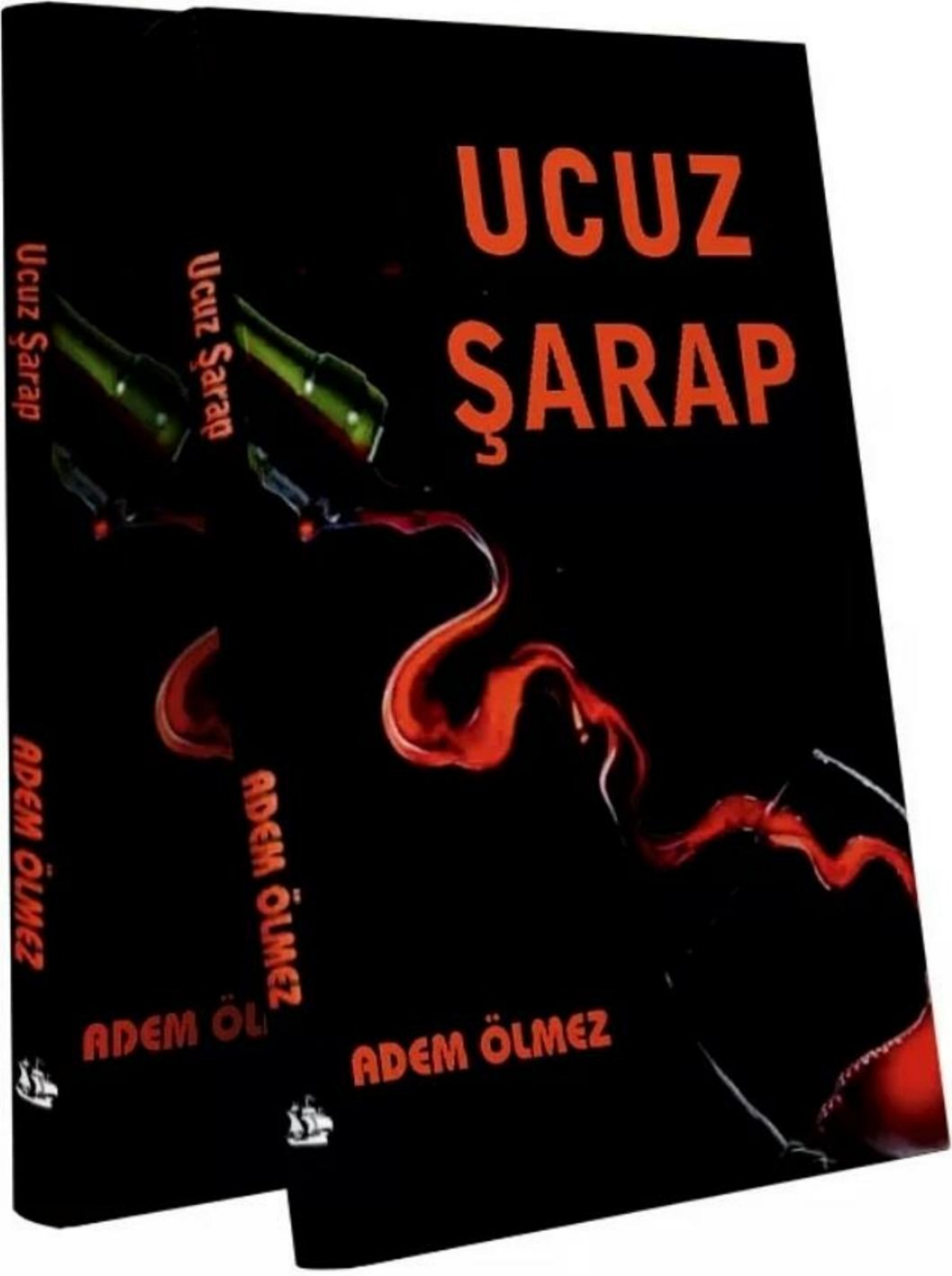

ADEM ÖLMEZ